

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. A. D.**
zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
působícím v AK Radil & Schmidt, advokátní kancelář s.r.o.,
se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7 - Bubeneč

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 11.
června 2020, č. j. OAM-427/ZA-ZA11-K11-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítal, že byl

v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech.

3. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byl strach z návratu do vlasti, kterému předcházely výhrůžky velvyslankyně Ghanské republiky v České republice. Žalobce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany pracoval na velvyslanectví Ghanské republiky (dále také „Ghany“) v Praze (dále také jen „velvyslanectví“), kde dle jeho názoru panovaly nevyhovující pracovní podmínky. Z tohoto důvodu se dostal do již zmiňovaného konfliktu s velvyslankyní. Ta mu měla jednou vyhrožovat, že jej udá orgánům Ghany jako špiona.
4. Tyto obavy žalobce byly ovšem žalovaným vyhodnoceny jako nepodložené, neodůvodněné a bez spojení s určitým azylově relevantním důvodem. Žalovaný měl dokonce za to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s vidinou legalizace pobytu na území České republiky, a to v situaci, kdy mu hrozilo ukončení pracovního poměru na velvyslanectví a následný návrat do Ghany. Účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu z výpovědi žalobce ani dalších podkladů, které byly založeny ve správním spisu, nevyplývá.
5. Žalobce zopakoval, že stěžejním motivem k podání předmětné žádosti byla výhrůžka výše uvedené velvyslankyně, která měla tvrdit, že jej udá správním orgánům Ghany. Vyhrožovala, že bude mít ve vlasti problémy. Žalobce naznal, že by tato žena mohla výhrůžkám dostát, jelikož se jedná o bývalou přítelkyni současného prezidenta Ghany, s nímž má i dceru. Jedná se tak nepochybně o vlivnou osobu, která dle jeho názoru disponuje možnostmi a prostředky, jak svých cílů dosáhnout.
6. Žalovaný měl v dané věci nedostatečně zjistit skutkový stav a nepřihlídnout ke všem rozhodným skutkovým okolnostem. V důsledku toho došlo z jeho strany k nesprávné aplikaci ustanovení § 12 a 14a zákona o azylu.
7. Žalobce doplnil, že je zřejmé, že jeho žádost má politický kontext. Skutečnost, že před svým odchodem z vlasti neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány, ještě automaticky neznamená, že by neměl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany. Její odůvodněnost se přitom posuzuje do budoucna. Žalovaný měl zvažovat potencionální problémy, kterým by ve vlasti čelil, nikoliv nahlížet na jeho žádost především jako na žádost podanou účelově.
8. Žalobce vyhodnotil, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Není z něj patrné, které podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany považuje žalovaný za nesplněné. Zároveň žalovaný nedisponoval dostatečným množstvím aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Materiály, které shromáždil, jsou zcela obecného charakteru a nemají žádnou souvislost s azylovými důvody, které ten prezentoval.
9. Závěrem bylo žalobcem navrženo, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se k předmětné věci vyjádřil dne 3. 9. 2020 přípisem, v němž popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť ani po důkladném posouzení důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neshledal, že by v jeho

případě byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a ani § 14a a § 14b zákona o azylu.

11. Ve vztahu k těmto závěrům poté ve stručnosti shrnul dosavadní průběh správního řízení v projednávané věci a konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava pramenící z jeho zaměstnání na velvyslanectví, kde byl vystaven šikanóznímu jednáním ze strany tamější velvyslankyně.
12. Žalovaný dle svého přesvědčení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi a skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí následně podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro něž žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to ve vztahu ke všem formám této ochrany.
13. Žalovaný upozornil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu. Důvody pro udělení azylu jsou taxativně vymezeny. O žádných problémech v zemi původu, na které by bylo možno nahlížet ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, však žalobce v průběhu správního řízení neupozorňoval. Žalovaný doplnil, že ten naopak svou vlast opustil z ekonomických důvodů za účelem zaměstnání v zahraničí. Odkázal v tomto na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde se touto problematikou zabýval. Vyzdvihl přitom, že problémy žalobce pramenily z pracovních podmínek, kterými byli ale postiženi i ostatní zaměstnanci velvyslanectví. Ti se ale, na rozdíl od osoby žalobce, báli velvyslankyni konfrontovat. Vzájemné spory mezi velvyslankyní a žalobcem přitom panovaly dlouhodobě. Žalovaný v prvé řadě naznal, že šikanózní jednání ze strany velvyslankyně se nezakládalo na rase, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině žalobce či nebylo z její strany vyvíjeno pro žalobcovo zastávání určitých politických názorů. Jednalo se tedy o jednání bez jakékoliv vazby na důvody taxativně vyjmenované v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
14. „*Správní orgán výpovědi žalobce, které učinil v průběhu správního řízení, pečlivě vyhodnotil, a dospěl k závěru, že žalobcem opakovaně zmiňovaná výhrůžka ohledně kontaktování státních orgánů Ghany o jeho chování, na které postavil žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla pouze důsledkem eskalace napětí a konfliktu mezi oběma zúčastněnými stranami.*“ Podotkl, že žalobce ani nevěděl o tom, zda velvyslankyně výhrůžku doopravdy uskutečnila.
15. Konečně upozornil i na několik nesrovnalostí, které se měly objevit ve výpovědích žalobce. Rozporné mělo být například jeho tvrzení, že z rozhodnutí velvyslankyně na zastupitelském úřadu nikdy nedostali volno, přičemž žalobce zároveň opakovaně zmiňoval, že strávil svou dovolenou v Nizozemském království a Rakouské republice. Dále se mělo jednat o jeho tvrzení ve vztahu k odebrání dokladů, přičemž při podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce všemi doklady disponoval.
16. V závěru vyjádření (kromě výše uvedeného) poukázal na to, že Česká republika dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považuje v současné době Ghanu, ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, za tzv. bezpečnou zemi původu, tedy

zemi, kde nedochází obecně a soustavně k pronásledování, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či k trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě ozbrojeného konfliktu. Žalovaný posléze konstatoval, že rovněž podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, se mimo jiné předpokládá, že u zemí, kterým ostatní členské státy poskytly status bezpečné země původu, jsou obecně respektována lidská práva, a že taková země má též dostatečné právní postupy k ochraně svých státních příslušníků.

17. Žalovaný je toho názoru, že podaná žaloba není schopna prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí a navrhl ji zamítnout pro její nedůvodnost.

IV. Jednání soudu

18. Po zahájení jednání zástupce žalobce v podstatě zopakoval obsah žaloby založené na č. 1. 1-3 soudního spisu. Zdůraznil, že důvody způsobující hrozbu pronásledování žadatele o mezinárodní ochranu mohou nastat i mimo území jeho vlasti. Vytkl dále žalovanému, že jím předložené podklady hodnotil účelově, což v důsledku vedlo k nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci. Chybným shledal zejména to, že žalovaný některé z předložených podkladů přijal, ovšem některé nikoliv. V tom směru vytkl zástupce žalobce žalovanému, že nepřijal jako důkaz přepis rozhovoru žalobce s velvyslankyní Ghanské republiky. Nesouhlasil dále s označením své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako účelové. Z výpovědi žalobce dle jeho názoru naopak vyplynulo, že ten čelil jedinečnému incidentu s vysokým zástupcem jeho domovského státu, který je navíc osobně propojen s osobou prezidenta. Žalovaný nicméně tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nereflektoval.
19. Závěrem svého přednesu poukázal zástupce žalobce na zásadu non-refoulement, a v souvislosti s tím upozornil na skutečnost, že v prosinci roku 2020 byl prezidentem Ghanské republiky znovu zvolen dosavadní prezident, jehož bývalou přítelkyní byla shora uvedená velvyslankyně. Ta již v současné době velvyslankyní v ČR není. Dodal také to, že ve spojení se znovuzvolením dosavadního prezidenta probíhají v Ghaně nepokoje, při nichž došlo ke ztrátám na životech.
20. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě a stručně shrnul jeho obsah, přičemž setrval na závěrech z něho vyplývajících.
21. Žalobce poté sdělil podstatné okolnosti svého azylového příběhu a upozornil na klíčové momenty jeho konfliktu s velvyslankyní. Zásadním momentem shledal jeho příjezd z dovolené, přičemž měl být neoprávněně nařčen, že do práce nastoupil později. Vše vyvrcholilo tím, že žalobci měl být ukončen pracovní poměr a byl velvyslankyní dotazován na povolení k pobytu, které (v rámci vlastní ochrany) nechtěl žalobce nikomu předávat. „*Ona mě na to odpověděla, že pokud jí ho nedám, zavolá na nějaké zvláštní oddělení v Ghaně, a oznámí jim, že jsem špiónem ČR.*“ Žalobce měl být také vystaven nadávkám a znevažování jeho kuchařských dovedností. Přepis rozhovoru s velvyslankyní (který si žalobce nahrál) poskytl správnímu orgánu. Přivolaný kolega jej měl během incidentu také vyfotografovat a tento snímek poskytnout velvyslankyni. O tom, zda ta jeho fotografii skutečně zaslala na speciální oddělení v Ghaně, neví. Žalobce měl být poté zamknut v pokoji. Na radu organizace La Strada se obrátil na policii. Ta přijela, ale nehovořila anglickým jazykem, nerozuměli si. Ofotili si však jeho identifikační průkaz.

Velvyslankyně mu poté měla odemknout pokoj, v němž byl uvězněn a on mohl odejít do svého pokoje. Bylo 0:15 hodin. Žalobce se bál, a proto ihned z velvyslanectví odjel, aby vyhledal pomoc. Ministerstvo zahraničí ČR mu nabídlo, že zavolají velvyslankyni a zprostředkují mezi nimi rozhovor, ale to žalobce nechtěl. Rozhodl se podat žádost o mezinárodní ochranu.

22. Zástupce žalobce poté doplnil dokazování o přepis zpráv z aplikace WhatsApp, které po svém odchodu z ambasády dostal žalobce na mobilní telefon, a to od vedoucího kanceláře ambasády. Tento přepis pořídil žalobce a jím označené pasáže, které považoval za zásadní, byly poté přeloženy přítomnou tlumočnicí následovně: *„Mám pokyn vás informovat, že velvyslanectví ukončilo vaše zaměstnání jako kuchaře velvyslankyně s účinností od 30. 4. 2019 kvůli nevhodnému chování. Dále Vás žádáme, abyste na velvyslanectví zaslal svůj identifikační průkaz, abychom mohli dodržet předpisy hostitelské země týkající se Vašeho odchodu ze země po skončení zaměstnání.“*
23. Dále zástupce žalobce založil do soudního spisu písemnou zprávu z informačního serveru BBC z 9. 12. 2020. Článek nese název *„Volby v Ghaně: Nana Akufo-Addo byl znovu zvolen prezidentem.“* Žalobcem označená pasáž byla přeložena tlumočnicí následovně: *„Policie dříve uvedla, že došlo od pondělí k 21 případům násilí v souvislosti s volbami a 5 osob v důsledku toho zemřelo.“*
24. Žádné další návrhy na doplnění dokazování žádná ze stran nevznela.
25. Zástupce žalobce v závěrečném návrhu podrobně zopakoval podstatu žalobních námitek a svého předcházejícího přednesu. Setrval na návrhu, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že žalobce náhradu nákladů řízení nepožaduje. Sám žalobce závěrem uvedl, že ačkoli měl na velvyslanectví dobré zaměstnání, přesto odešel, protože si chtěl zachránit život.
26. Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby, náhrady nákladů řízení se rovněž vzdal.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Podotýká, že žalobce ve včas podané žalobě postupoval v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které stanovuje, že žaloba musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 65/2017 – 49). Krajský soud má za to, že žaloba, byť stručného obsahu, této povinnosti dostala. Byly v ní uvedeny nejen odkazy na konkrétní ustanovení právního předpisu, která měla být žalovaným porušena, ale zároveň byly tyto odkazy spojeny s určitým skutkovým tvrzením, resp. jinak obecný odkaz byl konkretizován na individuální věc. Soud proto přistoupil k meritornímu projednání věci.
28. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný

opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

29. Žalobce podal dne 6. 5. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 5. 2019 poskytl k předmětné žádosti další údaje.

30. Konstatoval, že není členem žádné politické strany ani hnutí, nikdy nebyl politicky aktivní. Posledním místem jeho bydliště ve vlasti bylo město Accra, do České republiky vycestoval letecky. Disponoval českým pracovním vízem a následně měl v České republice povolený pobyt. Žalobce byl kuchařem na velvyslanectví Ghanské republiky. Při výkonu svého povolání se zde setkal se šikanózním jednáním ze strany úřadující velvyslankyně. Tvrdil, že pracovní podmínky byly otřesné. Ve chvíli, kdy jí odmítl odevzdat identifikační průkaz a povolení k pobytu v České republice, sdělila mu, že je oprávněna informovat o jeho jednání státní orgány Ghany. Z tohoto důvodu má obavy z návratu do vlasti.

31. V pohovoru, který byl se žalobcem proveden dne 10. 5. 2019, pak žalobce blíže rozvinul svá výše uvedená tvrzení. Doplnil, že až do roku 2017 žil v Accře, a již zde se živil jako kuchař. V zemi žije aktuálně jeho sestra a jeho dvě děti. Práci na ambasádě získal na doporučení. Před vycestováním ze země v Ghaně žádné problémy neměl. Ty začaly zhruba dva týdny poté, co přicestoval do Česka. Pracovní podmínky shledal otřesnými. Pracovali bez odpočinku. Svou situaci se snažil řešit rozhovorem s velvyslankyní, které sdělil, že nejsou dodržovány podmínky vytyčené pracovní smlouvou. Ona reagovala podrážděně. Plat žalobce stále dostával, ale bez příplatku za odpracované přesčasy. Žalobci bylo velvyslankyní nabízeno, ať s prací skončí a odjede zpět do vlasti. Tuto možnost žalobce zavrhl z ekonomických důvodů. Situace eskalovala po jeho návratu z dovolené. V tu chvíli byl velvyslankyní dotazován na povolení k pobytu, které (v rámci vlastní ochrany) nechtěl nikomu předávat. Velvyslankyně dala žalobci opětovně na výběr mezi tím, aby setrval v České republice nebo se vrátil zpět do Ghany. Vše vyvrcholilo nabídkou, aby odešel sám, anebo mu bude ukončen pracovní poměr. Žalobce velvyslankyni oponoval, že by se měla řídit zákony České republiky. Ta měla odvětit, že: „jelikož jej vyslala Ghana, má se řídit jejími pokyny.“ Doplnila také, že o jeho jednání bude informovat ghanské státní orgány. Přivolaný kolega měl žalobce vyfotografovat a tento snímek poskytnout velvyslankyni. Žalobce si rozhovor, který měl trvat cca 47 minut, nahrál, jelikož situaci předpokládal. Následně byl zamčen v pokoji, z něhož zavolał organizaci La Strada, která jej odkázala na Policii ČR. Ta dorazila zhruba za půl hodiny. Otevřela jim velvyslankyně, načež přišel ke dveřím i žalobce a snažil se policistům vysvětlit, že to byl on, kdo je přivolal. Vzhledem k jazykové bariéře si policisté pouze ofotili jeho identifikační průkaz a odjeli. Na dotaz správního orgánu, jak se dostal ze zamčeného pokoje, žalobce odvětil, že: „nemohl z domu, do kuchyně, všechny ostatní místnosti byly zamčené, ale z pokoje mohl vyjít, např. na toaletu.“ Velvyslankyně měla po incidentu s policií zuřit a šla spát. Žalobce utekl přes bránu jejich ubytovacích prostor.

Doplnil, že pracovně – právním problémům čelili i další zaměstnanci, jeden se také domohl nápravy, poté, co se obrátil na Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Nesprávně vyměřená mzda mu byla doplacena.

32. Žalobce se obává naplnění výhrůzek vznesených velvyslankyní, která je významnou osobou. Měla totiž tvrdit, že pokud se žalobce obrátí na orgány ČR, bude jeho jednání považováno za špionáž. Žalobce má za to, že by dále mohla jeho jednání oznámit státním orgánům v Ghaně a mohlo by mu hrozit nebezpečí, možná i smrt. Návrat do Ghany zavrhl i z důvodu, že v místě pobytu jeho rodičů nejsou žádné možnosti uplatnění a v zemi není obecně bezpečno, jelikož probíhá konflikt mezi severem a jihem.
33. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil kopii pracovní smlouvy z velvyslanectví. Dále doložil materiály nazvané: „International Protection Request: Facts Statement“, „International Protection Request: My Life Story in the Ghana Ambassador residency in Prague the Capital of the Czech Republic.“, „International Protection Request: Audio Record Transcription featuring the Ghana Ambassador in the Czech Republic“, „Akufo – Addo makes baby mama and ex-girlfriend ambassadors“, „Appointment as domestic assistant (cook) to h. e Madam Virginia Hesse, ambassador of Ghana to the Czech Republic“ ze dne 13. 9. 2018, „Misconduct – Query“ ze dne 10. 10. 2018 a „Request for annual leave and permission to travel“ ze dne 4. 4. 2019. Žalobce dodal také smlouvu o poskytnutí sociální služby s organizací La Strada a její následné vypovězení a souhlas se zpracováním osobních údajů.
34. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava pramenící z jeho zaměstnání na velvyslanectví Ghanské republiky v České republice, kde se žalobce setkal se šikanou ze strany v minulosti úřadující velvyslankyně. V situaci, kdy jí odmítl odevzdat identifikační průkaz a povolení k pobytu v ČR, sdělila mu, že o jeho jednání může informovat státní orgány Ghany a bude označen za špióna České republiky. Žalobce proto pociťuje obavy z návratu do vlasti a možného nebezpečí, které by mu v zemi původu mohlo hrozit.
35. Krajský soud dodává, že celá výpověď žalobce představuje několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby ji opisoval v úplnosti a v podrobnostech tak odkazuje na obsah protokolů o výpovědi žalobce, které byly založeny do správního spisu. Ostatně oběma stranám sporu je jeho obsah dobře znám.
36. Žalovaný předestřel, že při posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů a dále informací, které sám shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi. Konkrétně vycházel z: Informace OAMP – Hodnocení Ghany jako bezpečné země původu, ze dne 18. 4. 2019, Informace ČTK – Ghana útočí na sen separatistů, tzv. západní Togoland, ze dne 14. 5. 2019 a Informace ČTK – Novým prezidentem Ghany zvolen předák opozice Akufo – Addo, ze dne 9. 12. 2016.
37. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí [ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], k věci posléze doplnil to, že vláda někdy poskytuje informace, které prezentují něco odlišného, než jaká je realita. Vlády zakrývají realitu. Doplnil také, že některé jím předložené dokumenty psal on sám a doplnil další vysvětlení k těmto materiálům. Krajský soud k přesnému znění jeho vyjádření odkazuje na str. 3 až

4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí mimo jiné vysvětlil, kterým dokumentům přiznal důkazní hodnotu a kterým ne. Jelikož některé podklady, které žalobce předložil, byly v anglickém jazyce a obsahově pouze reflektovaly a opakovaly jeho vyjádření, která učinil v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nepřistoupil k jejich překladu do českého jazyka, vědom si zásady procesní ekonomie. Vzal je nicméně na vědomí ve smyslu potvrzení jeho výpovědi. Další materiály správní orgán přijal, opatřil je překladem do českého jazyka a vypořádal se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Předestřel dále, že dokumenty, které byly vydány organizací La Strada, vzhledem k jejich povaze nepřinášely pro azylové řízení žádné relevantní informace (viz str. 4 napadeného rozhodnutí).

38. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který fakticky nerozporuje ani žalobce (pozn. soudu - ten pouze upozornil, že z těchto informací žalovaný vycházel účelovým způsobem), dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
39. Předestřel, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
40. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
41. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, ke sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
42. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Krajský soud po pečlivém přezkumu věci shledal, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Je tomu tak zejména proto, že žalovaný si opatřil informace o zemi původu žalobce, které lze považovat za aktuální a rovněž v souladu s požadavky, které na něj jsou kladeny směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích

zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále také tzv. „kvalifikační směrnice“). Konkrétně s jejím čl. 8 odst. 2, který stanovuje, že: „Při posuzování otázky, zda nemá žadatel opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy či zda má v části země původu přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu v souladu s odstavcem 1, přihlížejí členské státy při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele v souladu s článkem 4. Členské státy proto zajistí, aby z příslušných zdrojů, jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, získávaly přesné a aktuální informace.“ Jak zároveň vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí, zabýval se i stěžejními událostmi a námitkami, které žalobce předestřel, a které byly relevantní ve smyslu zákona o azylu. Námitka žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto nemůže obstát.

43. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14 tohoto zákona, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
44. Podle § 12 zákona o azylu, v platném znění, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
45. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Ohledně definice pojmu „pronásledování“ odkazuje krajský soud dále na čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, které navazuje v obdobném duchu.
46. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším

správním soudem, který zastává názor, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznačená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

47. Otázkou možného udělení mezinárodní ochrany žalobci, ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, se žalovaný zabýval dostatečně. Ve vztahu k ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu žalobce navíc ničeho nenamítal. Ani žalovaný nicméně neshledal, že by mu svědčila ochrana pro to, že by ve své vlasti vyvíjel činnost, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ostatně, jak vyplynulo z výpovědi žalobce, ten vlast opustil v roce 2017, nikdy tam nečelil žádným problémům a svůj strach spojuje až s událostmi, které se mu staly na území České republiky, udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto nepřicházelo vůbec v úvahu.
48. Žalobce je toho názoru, že situaci, která vznikla v České republice, lze označit za politický problém. Shledal, že by mu měl být udělen azyl ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud po pečlivém posouzení věci naznal, že námitka žalobce v tomto směru není důvodná. Touto problematikou se navíc žalovaný zabýval zcela přezkoumatelným způsobem. Konstatoval totiž, že důvody pro udělení azylu jsou vymezeny v předmětném ustanovení taxativním způsobem a vzhledem k žalobcem nastíněným obtížím nelze vyhodnotit, že by na něj nějakým způsobem dopadaly. S tímto závěrem musí krajský soud souhlasit. Není na místě uvažovat o tom, že by žalobci svědčil nárok na udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, a to již jen z toho důvodu, že nečelil v zemi původu žádnému nebezpečí, svůj odchod z vlasti s problematikou pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nijak nespojoval. Žádné konkrétní indicie, poukazující na hrozící nebezpečí, neuvedl. Jeho problémy vyvstaly až v průběhu výkonu jeho zaměstnání v České republice, a ani ty nenasvědčují možnému pronásledování (viz výše). Krajský soud je navíc toho názoru, že povaha problémů, které žalobce nastínil, je spíše pracovní – právního rázu. Politický aspekt ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jak tvrdil žalobce, by šel v nastíněných obtížích hledat jen velmi obtížně. Za dané situace bylo totiž postaveno najisto, že jednání ze strany velvyslankyně se nezakládalo na jejím postoji k rase, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině žalobce, či zastávání určitých politických názorů jeho osobou.
49. Nadepsaný soud ve světle shora uvedeného shrnuje, že zásadním předpokladem k tomu, aby správní orgán (potažmo správní soud) mohli zodpovědně posoudit, zda je v tom kterém případě žádosti o mezinárodní ochranu standard uvedeného institutu naplněn či nikoliv, je úplné zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu zcela nezbytné. Žalovaný zcela vyčerpávajícím způsobem shrnul důvody a předpoklady ukončení pracovního právního vztahu žalobce (viz str. 5 a násl. žalovaného rozhodnutí), vyzdvihl dále fakt, že těmito problémům čelili i další zaměstnanci a dlužno dodat, že ti, kteří se obrátili na příslušné orgány České republiky, měli zastání. Žalobce nikdy nebyl krácen na mzdu, nebyl fyzicky napadán, z výhrůžek vůči jeho osobě vyvstala pouze hypotetická hrozba, a to za situace vyhroceného vzájemného slovního útoku s velvyslankyní.
50. Jak dále vyplynulo ze správního spisu, napětí mezi žalobcem a velvyslankyní existovalo

již delší dobu před stěžejním incidentem, na který žalobce upozorňoval. Z jeho vyjádření (a to nejen z toho, že učinil ve správním řízení, ale i toho před krajským soudem) navíc vyplynulo, že po předmětném incidentu sice ten byl následně nějakou dobu zamknut v domě, ale po příjezdu policie mu bylo velvyslankyní umožněno s policií komunikovat a sdělit jim své problémy. Navíc velvyslankyně šla po jejich odjezdu spát, aniž by s žalobcem v konfrontaci jakkoliv pokračovala. I z tohoto jejího jednání lze naznat, že incident byl pouze vyhocením vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Žalobce po skončení předmětné hádky nebyl nijak ohrožován, dokonce se mohl s vědomím své zaměstnavatelky obrátit na příslušné policejní orgány. Dlužno dodat, že z žalobcem doplněného přepisu následné komunikace na platformě Whatsapp vyplynulo pouze to, že velvyslankyně s ním chce ukončit pracovní poměr a potřebuje příslušnou dokumentaci pro administrativní úkony.

51. Za takto zjištěného skutkového stavu důvody pro udělení azylu vymezené v ustanoveních § 12 a) a § 12 písm. b) zákona o azylu nadepsaný soud neshledal.
52. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě není žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu, proto na něj toto ustanovení nedopadá. Bylo postaveno najisto, že děti žalobce jsou stále v Ghaně a v průběhu správního řízení navíc nevyplynulo, že by jim (či jiným rodinným příslušníkům žalobce) byla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobce nevznesl žádných námitek.
53. Žalobce ničeho nenamítal ani ve vztahu k možnému udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Během správního řízení bylo postaveno najisto, že žalobce netrpí žádnými zdravotními obtížemi, vyjma hemoroidů.
54. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Žalovaný se touto problematikou a důvody, pro něž jej nešlo žalobci udělit, zabýval na straně 8 napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom upozorňuje, že důvody rozhodné pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. humanitárního azylu se váží na skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu. V tomto směru však žalovaný obstál, zaobíral se podrobně zdravotním stavem žalobce i jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přičemž neshledal důvod, pro který by měl být žalobci humanitární azyl udělen. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje.
55. Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
56. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle

odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

57. Žalobce nastínil obavy z navrácení do vlasti, pramenící z jeho konfliktu s velvyslankyní Ghany v České republice. Ty vyvstaly z jejich rozdílných názorů na pracovní podmínky předmětného velvyslanectví. Dlouhodobý názorový střet vyeskaloval v incident, při němž mu měla velvyslankyně vyhrožovat. Jelikož se jednalo o bývalou partnerku prezidenta Ghany, vnímal žalobce její vyjádření jako bezprostřední hrozbu, ač krom emotivního rozhovoru neměl žádné indicie pro učinění závěru, že mu nějaké problémy skutečně hrozí.
58. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací od žalobce, tak z těch, které získal v průběhu správního řízení (výčet a rozsáhlá analýza všech podkladů je uvedena na str. 9 - 10 napadeného rozhodnutí), tyto informace lze označit za objektivní, transparentní a aktuální nejen v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale i dnes.
59. Krajský soud v úvodu předesílá, že při přezkumu této problematiky neopomenul zvážit i zásadu non-refoulement nebo také jinak označovaného principu nenavracení, který je zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (tzv. Ženevská úmluva) a zní: „Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“ Jak bylo uvedeno výše, z výpovědi žalobce žádná bezprostřední hrozba nevyplývala. Jeho obavy byly přdestřeny na bázi domněnek a skutečností, které nemusí nastat, a zcela pravděpodobně ani nenastanou.
60. Nadepsaný soud dále ověřoval, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti újma spojená s možným uložením nebo vykonáním trestu smrti, byť v tomto směru žalobce ničeho konkrétního neuváděl. Z Informace OAMP – Hodnocení Ghany jako bezpečné země původu, ze dne 18. 4. 2019 vyplynulo, že ta sice ponechala v legislativě trest smrti za běžné trestné činy, nicméně je neuplatňuje v praxi. Žádná poprava se zde totiž nekonala od roku 1993. Žalobci v tomto směru smrt nehrozí. Lze mít za to, že žalobce svým azylovým příběhem nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
61. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Úmluvy, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně vyhodnotil správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou

pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jak navíc plyne již jen z Informace OAMP – Hodnocení Ghany jako bezpečné země původu, ze dne 18. 4. 2019 (cit. výše), Ghana je aktuálně hodnocena jako demokratická země s celou škálou občanských a politických práv. Ústavně a právně zakotvena je v Ghaně nezávislost soudů, vláda spolupracuje s úřadem UNHCR a dalšími organizacemi. Pokud by žalobci skutečně hrozilo nějaké nebezpečí, měl by se na koho obrátit a svou situaci vyřešit i v zemi jeho původu. Žalobcem poukazované ztráty na životech v důsledku politických demonstrací nelze mít za přílehlavé k jeho případu. Jak bylo řečeno shora, žalobcem předestřené problémy vyplývají čistě z jeho výkonu povolání (kuchař), tedy nelze je zařazovat pod politické pronásledování pramenící z jeho aktivních politických projevů. Pouze hypotetická možnost nelidského zacházení (navíc bez odpovídajících indicií, že k ní vůbec může dojít) nemůže nadto sama o sobě sloužit k aplikaci předmětného článku.

62. Krajský soud v tomto případě dále upozorňuje, že mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany je naprosto specifickým institutem mezinárodní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Neslouží ke zlepšení životní situace osob, které se v určitých životních momentech necítí zcela komfortně a odmítají návrat do země původu z důvodu tamější nelehké ekonomické situace. Stejně tak jako žalovaný, má krajský soud za to, že nebylo poukázáno ani zjištěno žádné závažné jednání, vůči němuž by se nemohl bránit přímo v zemi původu.
63. Krajský soud uzavírá, že aktuálně žalobce nečelí žádnému riziku ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
64. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Ghaně žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a je toho názoru, že nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
65. Souhlasit musí krajský soud i se závěrem žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Žalobce nemá v České republice žádné trvalé vazby, naopak jeho veškeré rodinné zázemí se nalézá v Ghaně. Žalovaný a ani krajský soud tak neshledali, že by vycestováním žalobce mohlo jakkoliv relevantním způsobem dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky vztahujících se k rodinnému a soukromému životu.
66. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
67. Žalobci nelze na základě výše uvedeného přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav (ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany v zemi jeho původu) za takto předestřené situace neúplně či nedostatečně, nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Na základě všech nastolených skutečností se soud musí ztotožnit se závěry žalovaného, který nejen,

že neshledal zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale ani ve formě tzv. doplňkové ochrany. Dlužno dodat, že žalovaný správní orgán se zabýval dostatečně i potencialitou možné hrozby, avšak, stejně jako nadepsaný soud, tu z azylového příběhu žalobce nedovodil. Závěry o nemožnosti udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem učinil krajský soud i s ohledem na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž právě a jen z důvodů upravených v zákoně o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017 – 32). Tyto však nebyly žalobcem naplněny.

68. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí navíc doplňuje, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
69. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. března 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce